

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Ing. D. Š.**, zast. Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 1576/11, Plzeň, proti žalovanému: **státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 11. 2022, č. j. 77 Ad 6/2020-46, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zrušil zamítavé rozhodnutí stěžovatele (jako odvolacího orgánu) ze dne 20. 4. 2020, č. j. MZDR 15802/2020-2/ST, jakož i jemu předcházející rozhodnutí ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni (dále jen „služební orgán I. stupně“) ze dne 24. 2. 2020, č. j. KHSPL-04722/28/20204, o převedení žalobkyně na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“).

[2] Podáním ze dne 24. 1. 2023 stěžovatel doplnil svoji kasační stížnost a současně navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Tento návrh stěžovatel odůvodnil možnými negativními důsledky výkonu napadeného rozsudku nejen pro sebe, ale tak pro samotnou žalobkyni. Poznamenal, že napadeným rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí, kterým byla žalobkyně převedena na služební místo „*odborný rada v oddělení hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví 1*“. Na základě tohoto rozsudku musí služební orgán I. stupně znovu rozhodnout ve věci služby žalobkyně, a to pravděpodobně opět rozhodnutím o převedení na jiné služební místo. Může přitom podle stěžovatele dojít k absurdní situaci, kdy žalobkyně bude

převедena opět na služební místo „*odborný rada v oddělení hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví 1*“, neboť žádné jiné vhodné místo v tuto chvíli není. V případě, že by žalobkyně na toto místo převédena nebyla, byl by služební orgán I. stupně nucen postavit ji mimo výkon služby s rizikem, že po uplynutí 6 měsíců nastane důvod pro skončení služebního poměru podle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě. Žalobkyni by byl ukončen služební poměr, což, soudě podle projevů vůle žalobkyně, nebylo jejím cílem. Stěžovatel je tedy toho názoru, že přiznání odkladného účinku by bylo vhodné z důvodu zachování právní jistoty a současně by bylo výhodné i pro žalobkyni; její zařazení ve výkonu služby je ve veřejném zájmu, neboť byla-li by postavena mimo službu a její místo nebylo obsazeno, nemohl by služební orgán I. stupně řádně plnit povinnosti orgánu ochrany veřejného zdraví.

[4] Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Uvedla, že stěžovatel vůbec nespecifikuje újmu, jakou by pro něho znamenal výkon nebo jiné právní následky rozsudku krajského soudu; současně stěžovatel ani neupřesnil veřejným zájem, s nímž by se odložení účinků napadeného rozsudku nemělo dostat do rozporu. A pokud jde o možnou neobsazenost služebního místa a v důsledku toho ohrožení řádného plnění povinností orgánu ochrany veřejného zdraví, zmínila žalobkyně, že tyto povinnosti byly a jsou v praxi plněny i v případě její absence na pracovišti (ostatně od konce minulého roku nevykonává službu pro překážky na straně služebního orgánu I. stupně). Stěžovatel v návrhu konstruuje újmu žalobkyně, aniž by to s ní projednal, proti čemuž se žalobkyně výslovně ohradila s tím, že újmu ji nemohlo v žádném případě přinést zrušení rozhodnutí stěžovatele, jakož i služebního orgánu I. stupně, neboť „*právě za účelem dosažení takového výsledku podávala žalobu*“.

[5] Nejvyšší správní soud předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s.: „*Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“ Toto ustanovení se užije přiměřeně i v řízení o kasační stížnosti, která „*nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat*“ – viz § 107 s. ř. s.

[7] Z citovaného je zřejmé, že k přiznání odkladného účinku může kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li stěžovatel, že jeho újma, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, by byla nepoměrně větší oproti případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno, a současně teprve poté, co vyloučí kolizi odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[8] Zmíněnou výjimečnost institutu odkladného účinku vyzdvihl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS. Přiznat odkladný účinek kasační stížnosti lze opravdu pouze

pokračování

výjimečně, pokud újma, která žadateli hrozí, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž významná. Zatímco újma žalobce bude zpravidla spočívat v ohrožení jeho subjektivních práv, žalovaný správní orgán žádná subjektivní práva nemá, a proto nemůže mít práva, která by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Případy, ve kterých bude možné návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhovět, jsou proto spíše výjimečné a odůvodní je hrozba tak intenzivní újmy žalovaného, že následek, jehož se žalovaný v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by zásadním zásahem skutečně ohrozil důležitý veřejný zájem. Jako příklad újmy na straně žalovaného, odůvodňující přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl ohrožení důležitého veřejného zájmu na ochraně vzácné kulturní památky v situaci, kdy krajský soud zruší rozhodnutí stavebního úřadu, kterým stavební úřad zakázal majiteli stavby, jež je vzácnou kulturní památkou, práci na této stavbě. Podobně lze za ohrožení důležitého veřejného zájmu považovat i další specifické případy, na které rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS – vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod.

[9] Stručně shrnuto: k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného nestačí, aby újma, která žalovanému správnímu orgánu v souvislosti s výkonem napadeného rozsudku hrozí, byla větší než újma, která přiznáním odkladného účinku hrozí jiným osobám. Prolomení právních účinků pravomocného soudního rozhodnutí vyžaduje, aby tato újma byla vzhledem k poměrům žalovaného závažná a natolik intenzivní, že reálně hrozí, že nedojde-li k sistaci účinků napadeného rozsudku ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti, dojde navzdory případné pozdější kasaci k významným nenapravitelným ztrátám. Nestačí tvrzení o ohrožení jakéhokoliv veřejného zájmu v širším slova smyslu – tedy ani zájmu na obecném plnění povinnosti orgánu ochrany veřejného zdraví, na který v posuzované věci poukázal stěžovatel. Skutečnost, že stěžovatel není spokojený s výsledkem řízení před krajským soudem, není důvodem pro přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti, stejně jako jím nemůže být ani další obecné tvrzení stěžovatele o potřebě zachování právní jistoty a též výhodnosti pro žalobkyni.

[10] K tomu je potřeba poznamenat, že žalobkyně s návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila nesouhlas a navrhla, aby tento návrh Nejvyšší správní soud zamítl. Taktéž je třeba zdůraznit, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost, v níž správní orgán polemizuje s vysloveným právním názorem. Na uvedeném nic nemění ani procesní situace, na kterou v návrhu naráží stěžovatel. Na rozdíl od něho Nejvyšší správní soud tuto situaci nepovažuje za nijak absurdní – jde o důsledek zrušujícího rozsudku krajského soudu, který s sebou nese povinnost znovu ve věci rozhodnout.

[11] Dlužno dodat, že krajský soud v tomto ohledu stěžovatele potažmo služební orgán I. stupně nijak konkrétně nezavázal – k otázce, zda měla být žalobkyně převedena na služební místo „*odborný rada v oddělení hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví 1*“ anebo rovnou na služební místo ředitelky nového odboru hygieny obecné

a komunální a podpory veřejného zdraví, resp. zda na toto nové služební místo mělo být vyhlášeno výběrové řízení (v němž nakonec nebyla vybrána žalobkyně, nýbrž Ing. J. B.), se totiž blíže nevyjadřoval. Ve vazbě na judikaturu – rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2021, č. j. 5 Ad 13/2018-39 – krajský soud vymezil podmínky (objektivní skutečnosti), za kterých bylo třeba výběrové řízení vyhlásit. Dospěl přitom k závěru, že součástí předloženého správního spisu ve smyslu těchto podmínek není „*zhola nic*“; obě žalobou napadená rozhodnutí proto zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., neboť nemají oporu ve spisovém materiálu a došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, jež mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. K té se krajský soud dosud nevyjádřil a je tedy na stěžovateli, resp. služebním orgánu I. stupně, aby vytýkané procesní nedostatky odstranil a znovu ve věci rozhodl.

[12] Za tohoto stavu věci nevidí Nejvyšší správní soud důvod, aby sistoval účinky napadeného rozsudku krajského soudu, jakkoli chápe, že s ním stěžovatel nemusí souhlasit. Ostatně proto podal kasační stížnost. Návrhem na přiznání odkladného účinku se však stěžovatel domáhá *de facto* toho samého, co podanou kasační stížností. Stěžovatel totiž nesouhlasí s tím, že krajský soud shora uvedená rozhodnutí zrušil – tedy s tím, že by vůbec měl služební orgán I. stupně, potažmo stěžovatel v dané věci znovu rozhodovat (vydat nové rozhodnutí). V tom mu však podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu žádná relevantní újma ústící v ohrožení důležitého veřejného zájmu nebrání.

[13] Naznačuje-li stěžovatel, že rozhodne prakticky stejně, a tedy převede žalobkyni na totéž služební místo, je třeba důrazně připomenout, že přitom musí respektovat závěry krajského soudu, jimiž je v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve vztahu ke stěžovatelem avizované možnosti postavit žalobkyni mimo výkon služby se všemi důsledky, které z toho plynou, potom nelze nezmínit, že tato situace je spíše hypotetická a rozhodně není v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím ze zrušujícího rozsudku krajského soudu (viz výše).

[14] Ve světle shora uvedeného je možno uzavřít, že nyní posuzovaná věc není oním specifickým případem ohrožení důležitého veřejného zájmu, jež by odůvodňoval zásah Nejvyššího správního soudu do jinak pravomocného rozhodnutí krajského soudu ještě před věcným posouzením kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. února 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu

pokračování

5 Ads 351/2022 - 42